rimisseſt egga waimo pühhitsussest; ja kes ka selle polest issa maenitsussed olli mahha jätnud, et ei oskand mitte naesega egga perrega rahho ja ühhemelelisse ello sees ellada. Lapsed kaswasid temma maias kui metsellajad ülles. Ei olnud ühtegi head luggu temma kattusse al. Temma pahha nukker meel tõstis ühtepuhko nurrinat ja kibbedat taplemist. Leiwalapsed tüddinesid peagi ärra, ja teggid kiuste pärrast, otsego ühhed terrawad oksad, keikſuggu kahjo perrele ja maiale. Lapsed saatsid issale mitmel wisil melehaigust ja häbbi, ja sest, et teggid wallatuma ja tiggeda mele sees naabrettele suurt liga, piddi nende willets issa sedda ühtepuhko ja wahhelt ränga kullutussega ärratassuma. Nenda läksid siis ka teise mehhe perreasjad üsna hukka, ja tühhi joudis temma kätte. — Kolmas selle ausa wanna issa poeg moistis ükſipäinis, keik targad maenitsusse sannad, mis olli issa käest sanud, truiste meles piddada, ja sedda wisi issa mällestust ka siis weel auustada, kui issa jo ammogi olli puhkamas. Ellas omma naesega, perrega ja naabrettega kalli rahho sees; olli omma jummalakartlikko mele läbbi, ja kui tru ning holas maiapiddaja koggone omma perrele ausaks õppetusseks. Temma õige ja lahke mele pärrast seisid leiwalapsed ja teniad kaua seäl perres, ja saatsid armastusses paljo kässo temma maiale. Lapsed kaswasid tarkusses ja armus Jummala ja innimeste jures. Kõrtsi kohhad ollid neil keikidel seäl perres üsna wõõrad ja alwad kohhad. Maias ei petud wina tilkagi. Seeb se olli, et Jummal neid hoidis ennamiste kalli terwise ja tuggewa rammo jures, ja et õnnistas nende kätte tõõd, nenda et kibbe peatoidusse murre ialgi neisse ei putunud, ning et neil alkati joudo ülle olli, waesi ja